

Do: Prezydenta RP;
Marszałka Sejmu;
Marszałka Senatu;
Prezesa Rady Ministrów;
Prokuratora Generalnego,
Prezesa Najwyższej Izby Kontroli,
Rzecznika Praw Obywatelskich,
Wojewodów i Komendy Głównej Policji.

Oświadczenie nr 1

**w sprawie unieważnienia, z dniem 01.09.2023 r. niżej wymienionych ustaw
oraz wnioski w sprawie bezprawnych:**

- 1) opłat abonamentowych;
- 2) składek ubezpieczeniowych z tytułu odpowiedzialności cywilnej;
- 3) opłat za przejazd autostradami;
- 4) wszelkiego rodzaju kar, w tym odsetek za nieterminowe płacenie podatków, co narusza szczególnie art. 42 ust. 3 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w skrócie KRP;
- 5) innych obciążeń finansowych obywateli, w tym opłat sądowych i skarbowych, które są niedopuszczalne na podstawie art. 2, art. 45 ust. 1, art. 63, art. 77 ust. 2 i art. 217 KRP.

Na podstawie art. 26 ust. 2 KRP w zw. z art. 2, art. 4, art. 8, art. 37 ust. 1 i art. 82 KRP oraz na podstawie art. 2 ust. 17, ust. 26, ust. 29, ust. 43 i ust. 49 Statutu , wydajemy pokontrolne **Oświadczenie w sprawie unieważnienia niżej wymienionych ustaw oraz rozporządzeń z nimi związanymi, UNIEWAŻNIAMY, a w szczególności :**

- 1) ustawę z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1689);
- 2) ustawę z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych;
- 3) ustawę z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym;
- 4) ustawę z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji;
- 5) ustawę z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych;
- 6) ustawę z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych;
- 7) ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej;
- 8) **inne ustawy** dotyczące obowiązkowych opłat, kar, czy składek, które nie mają umocowania prawnego w art. 217 KRP oraz nie posiadają orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, co jest wymogiem koniecznym wynikającym z art. 188 ust. 3 i art. 190 ust. 2 KRP, w zw. z art. 2, art. 7, art. 8, art. 37 ust.1 i art. 82 KRP;
- 9) wszystkie rozporządzenia, które zostały wydane na podstawie w/w ustaw,

a które również nie posiadają orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego.

Ponadto na podstawie art. 63 KRP, w związku z art. 2, art. 7, art. 8, art. 30, art. 31 ust. 2 i ust. 3, art. 37 ust. 1, art. 76, art. 82, art. 104 ust. 2, art. 126 ust. 2, art. 166 ust. 1, art. 171 ust. 1 i ust. 2, art. 203, art. 208 ust. 1 i art. 217 KRP, jako konstytucyjny organ cywilnej i demokratycznej kontroli, funkcjonujący w oparciu o art. 26 ust. 2 KRP w zw. z art. 2, art. 4, art. 8, art. 37 ust. 1 i art. 82 KRP oraz o Statut , wnioskujemy, o:

- 1) **Podjęcie natychmiastowych działań w celu wycofania z obiegu prawnego nielegalnych przepisów prawa**, ponieważ KRP ich nie przewiduje oraz nie posiadają one orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, że są zgodne z KRP, co jest wymogiem koniecznym wynikającym z art. 188 ust. 3 i art. 190 ust. 2 KRP w zw. z art. 2, art. 7, art. 8, art. 37 ust. 1 i art. 82 KRP.
- 2) **Przekazanie tego oświadczenia do wszystkich gmin**, aby te, jak najszybciej, opublikowały je na swoich stronach internetowych i między innymi w ten sposób ostrzegały mieszkańców przed nieprawidłowościami w przedmiotowej sprawie; ten wniosek kierujemy do Prezesa Rady Ministrów i wojewodów.
- 3) **Szczególne zaangażowanie się Rzecznika Praw Obywatelskich w przedmiotową sprawę, aby nie dopuścić do dalszych naruszeń praw obywateli.**
- 4) **o szybkie zlikwidowanie w/w oszustw i panującego bezprawia w tym zakresie**; ten wniosek kierujemy do Prokuratora Generalnego i Komendanta Głównego Policji, wnioskując jednocześnie o przekazanie tego pisma podległym sobie jednostkom Prokuratury i Policji.
- 5) **O pilne przeprowadzenie kolegialnych kontroli, zapisanych w art. 202 ust. 3 KRP, w zw. z art. 26 ust. 2, art. 171 ust. 1 i art. 203 KRP oraz art. 2 ust. 11 Statutu** , to jest, wraz z , w kwestii legalności działania partii politycznych i podmiotów wymienionych w art. 203 Konstytucji RP, mogących mieć udział w przedmiotowej sprawie, czyli nielegalnym działaniu. Wniosek ten kierujemy do Prezesa Najwyższej Izby Kontroli.
- 6) **O skuteczne, natychmiastowe i trwałe usunięcie z obiegu prawnego wszystkich przepisów prawa wydanych niezgodnie z KRP**, czyli takich, które nie spełniają podstawowego wymogu zapisanego w art. 188 ust. 3 i art. 190 ust. 2 KRP w zw. a art. 2, art. 7, art. 8, art. 37 ust. 1 i art. 82 KRP. Ten wniosek kierujemy do Prezydenta RP oraz do Marszałka Sejmu i Senatu.

Uzasadnienie.

Po przeprowadzeniu wnikliwej kontroli przewidzianej dla , a umocowanej prawnie w art. 26 ust. 2 KRP, w zw. z art. 2, art. 4, art. 8, art. 37 ust. 1 i art. 82 KRP oraz w Statucie , informujemy, że ustawa z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1689), na podstawie której Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji wydaje rozporządzenia w sprawie obowiązkowych opłat abonamentowych, nie jest przewidziana w KRP. Również art. 217 KRP nie przewiduje w/w opłat. Tak więc oczywistym i niepodważalnym jest fakt, że na podstawie tego niekonstytucyjnego przepisu prawa, nikt nie może żądać od obywateli żadnych pieniędzy. Ponadto w/w ustawa w art. 1 wyraźnie stanowi, że: "Opłaty abonamentowe pobiera się w celu umożliwienia realizacji misji publicznej, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531 oraz z 2005 r. Nr 17, poz. 141), zwanej dalej „ustawą o radiofonii i telewizji”, przez jednostki publicznej radiofonii i telewizji.”, a to też niepodważalnie oznacza, że jest ona napisana nie na podstawie KRP z 1997 r., tylko na podstawie w/w ustawy z 1992 r. i w celu jej realizacji.

Dodać również należy, że omawiana ustawa z dnia 21 kwietnia 2005 r. narusza wiele innych artykułów z KRP, w tym art. 2, art. 7, art. 8, art. 30, art. 31 ust. 2 i ust. 3, art. 37 ust. 1, art. 51,

art. 76, czy art. 166 ust. 1 KRP, jak też legalizuje jakiegoś ministra do spraw łączności, którego jak wiemy nie ma i być nie może, gdyż art. 146 KRP nie przewiduje takich kompetencji dla Rady Ministrów.

Podobna sytuacja jest z ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, która również jest wymysłem partyjnym, a nie przepisem konstytucyjnym. KRP takiej ustawy nie przewiduje, a więc być jej nie może! Zmuszanie zaś obywateli do płacenia obowiązkowych składek OC w oparciu o te nielegalnie obowiązujące przepisy jest ewidentnym przestępstwem, które należy natychmiast zakończyć!

Bezprawiu temu dodaje goryczy szczególnie to, że największy interes finansowy, na tym procederze, mają prywatne firmy ubezpieczeniowe, w tym zagraniczne, których dochody liczone są w miliardach, choć tymi sprawami, w ramach prawa miejscowego, przewidzianego w art. 87 KRP mogą zajmować się tylko jednostki samorządu terytorialnego, co wprost wynika z art. art. 82, art. 165 ust. 1 i art. 166 ust. 1 KRP.

Do powyższego dodać należy, że art. 217 KRP nie przewiduje żadnych obowiązkowych podatków, czy danin na rzecz korporacji ubezpieczeniowych, a tym bardziej nie są przewidziane w tym zakresie opłaty, składki ubezpieczeniowe, odsetki, czy inne kary z tytułu niepłacenia tego haraczu.

Również ustawy o opłatach sądowych nie są przewidziane w KRP, a to dlatego, że art. 45 ust. 1, art. 63 i art. 77 ust. 2 KRP na to nie zezwalają. Istnieje bowiem tylko tryb rozpatrywania wniosków, skarg i petycji, który ma być uregulowany w ustawie wynikającej z art. 63 KRP, a której jeszcze nie ma. Tak więc, nawet jeśli obywatele nie będą płacić za tego typu sprawy, to i tak muszą być one rozpatrzone. Ponadto art. 45 ust. 1 KRP stanowi, że: „Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, a to oznacza, że nawet gdy obywatele nie będą płacić za rozpatrzenie spraw sądowych, to one i tak muszą być rozpatrzone, co też potwierdza art. 77 ust. 2 KRP.

W przedmiotowej sprawie istotny jest również art. 76 KRP, który stanowi, że: „Władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa.” Jak widać z tego przepisu prawnego, za ochronę konsumentów, czy użytkowników (obywateli) odpowiedzialne są władze publiczne, czyli zgodnie z art. 16 ust. 2 KRP jednostki samorządu terytorialnego, a nie władze partyjne, które tworząc z naruszeniem art. 11 KRP, niekonstytucyjne ustawy ewidentnie chronią, ale tylko interesy korporacji ubezpieczeniowych i innych. W celu wyjaśnienia, dlaczego przepisy partyjne są nielegalne, informujemy, że zgodnie z art. 11 KRP, który nie przewiduje żadnej ustawy o partiach politycznych i rozszerzeniu ich kompetencji, partie te nie mają prawa zasiadać w parlamencie, a co za tym idzie nie mają też prawa uchylać żadnych przepisów prawa, bo nie mogą być jednocześnie partią polityczną i władzą ustawodawczą. Wynika to również z faktu, że art. 11 KRP należy stosować bezpośrednio, czyli, tak jak on jest zapisany i nic do niego dodać nie można, tym bardziej w formie niekonstytucyjnych komentarzy do KRP, których KRP nie przewiduje, a co wynika z art. 8 ust. 2 KRP.

Zwracamy też uwagę na fakt, że obecnie w obiegu prawnym jest bardzo dużo niekonstytucyjnych ustaw, w tym nawet z lat 60, czyli czasów komunistycznych. Jedyna Konstytucja, jaką Naród Polski zatwierdził w referendum konstytucyjnym w 1997 r., takich ustaw nie przewiduje. KRP przewiduje około 130 ustaw i tytuł każdej ustawy jest określony w konkretnym artykule, z którego ona ma się wywodzić. Dla przykładu podajemy, że art. 76 KRP, o którym wspomniano wyżej przewiduje jedną ustawę o tytule: „Zakres i ochrona konsumentów, użytkowników i najemców przed

działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi.”, a takiej ustawy jeszcze nie ma! Nie ma też ustawy wynikającej z art. 217 KRP, czyli ustawy: *„Nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków”*. Jest za to wiele ustaw, których KRP nie przewiduje, w tym te w/w do natychmiastowej likwidacji. Należy przy tym zauważyć, że żadna ustawa dotycząca obywateli nie posiada orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, koniecznego w procesie tworzenia prawa, co wprost wynika z art. 188 ust. 3 i art. 190 ust. 2 KRP, w zw. z art. 2, art. 7, art. 8, art. 37 ust. 1 i art. 82 KRP. Mając to na uwadze należy rozumieć, że są one niezgodne z KRP, do czasu, aż Trybunał Konstytucyjny nie orzeknie inaczej. Do tego czasu, żaden przepis prawa dotyczący obywateli, bez orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie może istnieć w obiegu prawnym, gdyż naruszałby szczególnie art. 2, art. 8 i art. 37 ust. 1 KRP, który stanowi, że mamy korzystać z wolności i praw zapisanych w KRP, a to oznacza, że KAŻDY przepis prawa WYDAWANY musi być koniecznie zgodny z KRP, natomiast obecnie stanowione przepisy wynikają z potrzeb partii politycznych bądź reprezentują interesy prywatnych korporacji gospodarczych.

Ten dokument prawny został sprawdzony i zatwierdzony przez: